

De ondraaglijke lichtheid van verlangen

Stella (Rosas) Foto Herman Sorgeloos

Als de werkelijkheid beweegt, mag de kunst niet stilvallen. Door de politieke gebeurtenissen van de afgelopen maanden is ook het theater, "het oudste openbare medium dat de mensheid bezit" (Botho Strauss), in een stroomversnelling meegesleurd. Omdat het zo "openbaar" is, is het kwetsbaar en snel geneigd om in vaste structuren en met een risicoloos repertoire op veilig te spelen. Voortbouwend op haar artikel *Groot en Klein (Etcetera 29)* houdt Marianne Van Kerkhoven een pleidooi voor een theater dat zich opent voor de toenemende complexiteit van de werkelijkheid. Theater, dans, opera moeten hun vormen en inhouden herijken aan een wereld in constante verandering. Verderop in dit nummer worden de antwoorden van zo verschillende hedendaagse theatermakers als Anne Teresa de Keersmaeker, Jan Fabre, Heiner Müller, Maatschappij Discordia, Luk Perceval e.a. afgewogen.

Wanneer de kunstenaar er in slaagt de complexiteit gestalte te geven, is het de taak van de criticus om van die complexiteit verslag uit te brengen. Hoe kan nu het ongrijpbare van dans in woorden gevangen worden? Is niet ieder woord, iedere zin een vorm van verraad?

Twee pogingen tot benadering van Anne Teresa de Keersmaekers nieuwste produktie *Stella*. Twee benaderingen die gekozen hebben voor een discontinu betoog. An-Marie Lambrechts bouwt kleine verhaaltjes op, die ze daarna opnieuw afbreekt in het besef aan de voorstelling geen uiteindelijke samenhang te kunnen opdringen. Bij Dirk Verstockt kristalliseren de beelden, bedenkingen tot naast elkaar staande fragmenten. De kleine goden van de kunst verdwijnen echter als men hen bij naam noemt.